

Terroristisia ilmiöitä maassamme.

„Jokaisessa yhteiskunnassa on sitä rikollisuutta, minkä se ansaitsee.”

„Ihminen rikkoo, koska hän on määrättyissä ruumiillisissa ja yhteiskunnallisissa oloissa, joista rikoksen myrkyllinen kasvi imee eloa ja voimaa.”

„Jos ei ole käsillä yhteiskunnallisten reformien parannuskeinoa työn kehityksen ja turvaamisen kautta, jos ei jokaiselle yhteiskunnan jäsenelle tehdä varmasti oikeutta, silloin on tämän tai tuon kansalaisen rohkeus turha; myrkykasvi versoo edelleen rämeiseltä pohjalta.”

„Personalliseen väkivaltaan turvautuminen on aina tuomittava inhimillisyyden nimessä, joka jokaisessa ihmisolennossa tahtoo tietää elinehtoja kunnioitettavan.”

Prof. Enrico Ferri. „Positiivinen rikosoikeudellinen oppikunta Italiassa.”

Hyvälle yhteiskunnallemme ovat viime aikoina antaneet aihetta vakavaan harkintaan ja terveelliseen ajatusten vaihtoon tapaukset, jotka tosin eivät ole ainoita laatuaan, mutta jotka eri muodoissa taajassa tahdissa uusiutumisen kautta nyt ovat vetäneet erikoista huomiota osakseen.

Isännöitsijä Geffertin ryöstömurha Muolaassa, rautatien kassaarkun rosvous Viipurissa, pankinryöstö Helsingissä ja etenkin Kaukaan insinöörin B. Björkenheimin murha, jonka tekijä Friiri pakoon yrittämättä selittää tekonsa työstähäädön aiheuttamaksi kostoksi, ovat ilmiöitä, joiden suhteen ei voi asettua välinpitämättömälle kannalle.

Ei ole epäilemistä; terrorismi, maassamme järjestelmäksi jo bobrikoffilaisaikana kehitetty taistelutapa, jatkuu uusitusassa asussa. Kauhistunut yhteiskunta kysyy syytä ja vastauksia ei puutu.

„Sosialististen agitaattorien hillitön kiihotus”, sanovat pintapuolisimmat. Bobrikoffilaisen laittomuusajan seurauksia, selittävät toiset ja jotkut muistuttelevat, että kotimaisella ruotsalaisella virkavaltaisuudella vieraine oikeuslaitokseen ja luokkatuomioineen on osansa pyykissä. Syvemmälti ei porvarillinen sanomalehti uskalla pöyhiä. Sosialidemokratia yksin selittää, että kaikellaisen virkavaltaisuus-ärsytyksen lisäksi tekee alkuperäisin ja yhä vielä tehoisin vaikutin, nälkä, tuntuvinta jälkeä. Eloa ylläpitävän, yhteiskuntaa tukevan työn oikeudesta osaton ei kunnioita elämää eikä yhteiskuntaa, etenkin vielä jos hän itsensä uhraamalla arvelee voivansa pelastaa toisia. Siinä terrorismin teorettinen — ehkä usein itsetiedoton — perusta, sen moraali, jota ei suurilla sanoilla poisteta. Ja tällaiseen taistelu-

keinoon luottavia, jopa teossa turvautuviakin alkaa maassamme nähtävästi olla. Se tosiasia on lausuttava, sanokoot fariseukset mitä tahansa.

Toinen asia on sitten, voiko sosialidemokratinen ajatuskanta hyväksyä itsetietoista suunnitelmallista terrorismia ja pitää sitä tarpeellisena meidän oloissamme, — muiden oloista emme ole oikeutetut mestaroiden puhumaan. Puolueemme lehdet ovat ilmiön syitä paljastellessaan riittävällä selvyydellä ilmaisseet, että sosialidemokratia ei yksityiskohtaisia väkivallantekoja hyväksy.

Miksi ei?

Ensiksi koska niistä ei ole tarkotettua hyötyä — enemmän kuin poliisivaltion rangaistus- ja kuristustoimenpiteistäkään — vaan syntyy vallassa olijoissa kosto- ja varustaumiskiikkoa, joka saattaa olot yhä enemmän sekaisin. Taantumushan kernaasti käyttää terrorismia hyväkseen kuristuksia toimeenpannessaan, jopa sitä itsekin kiihottaa tekosyitä saadakseen. Toiseksi, koska luottamus yksityiskohtaiseen väkivaltaan on suorastaan individualistinen, siis sosialidemokratialle vastakkainen käsitys, joka vain synnyttää seikkailuhaluista vallankumoususkoa ja haluttomuutta pitkälliseen ja sitkeään järjestäymistaisteluun.

Ja viimeksi — ei vähin syy — koska sosialidemokratia ei hyväksy kuolemanrangaistuksen muodossa esiintyvää elämän periaatteen loukkausta, perustaapa se koko oppinsa tuon periaat-

teen kunnioittamiselle, niin että kaikki elämää vastustavat voimat: kurjuus, nälkä, vilu, taudit, sota, sorto y. m. aidattaisi mahdollisimman alhaille ja kokonaan karkotettaisi.

Kaksi parannuskeinoa tuntee rikosoppi kuten lääketiedekin: sairauden- ja terveydenhoidon. Joko kehittyneen sairauden (rikoksen) puoskaroiminen leikkausveitsillä ja lääkkeillä, joista se useinkin vaan pahenee, tahi taudin syiden poistaminen elimistöstä hygienian s. o. sopivan ravinnon, terveellisen asunnon, tyydyttävän työskentelyn ja kohtuullisten elämästapain kautta, joka keino ei petä. — Kumpi houkuttelee?

Porvarillisyyksilöllinen katsantokanta pitää puoskaroimista parempana, enemmän saarnoja ja poliiseja, kirkkoja ja vankiloita. Sosialidemokratinen katsantokanta perustuu yhteiskunnalliseen terveydenhoitoon niin ruumiillisessa kuin henkisessä merkityksessä: enemmän valistusta ja vapauksia, varmaa työtä ja turvaa sen tuloksille!

Esitelmässään „Attentaateista” todistaa sotavanhus Bebel, kuinka yksityiskohtaiset väkivaltaisuuDET johtuvat porvarillisesta ajatustavasta ja useimmin ovat kotoisin porvarispiireistä. Hyötyä niistä on vain vanhoillisuudelle, kun sen sijaan ainoastaan järjestynyt joukkoliike on voinut historiaan jälkiä jättää.

On luonnollista, että sosialidemokratinen tietoisuus meillä vielä on heikko. Siis sitä vahvis-

tamaan. Se yksin riittää taantumukselta aseet ja se riisuu „jalon ryövärin” romanttisen sankari-kaapun, se raivaa kapitalismin ruttoista suota ja rakentaa sillan työn ja oikeuden yhteiskuntaan.

Syysk. 1906.

